

[Aksel Larsen.]

markedet og putter den i boligfonden, bliver der mindre til at købe obligationer for, siger det ærede medlem, som samtidig erklærer sig som modstander af, at man skal bruge statens kasseoverskud til at købe obligationer for. Ja men det ærede medlem må dog forstå, at hvis vi sikrer os, at 1 milliard i byggeobligationer årligt ikke kommer på markedet, så bliver der den milliard mindre til at konkurrere om køberne. Det er langt mere effektivt end at bruge en del af kasseoverskuddet til efter behag eller humør at købe obligationer for, og det vil altså bevirke, at der bliver mindre udbud af obligationer, end der ellers ville være blevet; det kan kun føre til en stigning i obligationskurserne og ikke til deres fald.

Så taler det ærede medlem om, at det, der skal til, er opsparingsfremmende ordninger. Det kender vi tilstrækkeligt til, og jeg har ikke sympati for dem, heller ikke selv om den højtærede boligminister talte om opsparingsfremmende foranstaltninger som en vej ud af miseren. Det kender vi tilstrækkeligt til, efter at vi fra regeringen selv har fået oplysninger om, at de opsparingsbegunstigelser, vi hidtil har haft, har medført, at staten skal give flere penge ud i skattelettelser til dem, der påstår, at de sparer op, end der kommer ind i reel nyopsparing fra private på grund af disse ordninger, så det er ingen vej.

Det konservative folkepartis ærede ordfører finder, at dette er et socialistisk forslag, og her får han tilslutning fra det ærede medlem hr. Rimstad. Jeg har ikke noget imod, at man hæfter den etikette på det. Det er i hvert fald et socialt forslag, det tilsigter at gøre spørgsmålet om boligbyggeriet i alt væsentligt til et samfundsanliggende, hvad det ganske vist opfattes som, derved at man overhovedet har haft lovgivning derom hidtil. Men vi vil reelt gøre det til et samfundsanliggende og så vidt, som det overhovedet er muligt, undrage det den private spekulations udbytningssmuligheder. Det vil vi gøre, og kan

vi løse problemet ad denne vej, er det godt. Det har i hvert fald vist sig, at det kunne ikke løses ad de veje, man har be-trådt hidtil.

Jo, siger det ærede medlem, problemet er vor generations største sociale problem, og det skal løses ud fra sociale retfærdigheds-synspunkter efter konkurrencens lov. Ja, sådan at de stærkeste kan æde de svageste, det er konkurrencens lov i et kapitalistisk samfund, og det er vi ikke tilhængere af.

Det ærede medlem fru Else-Merete Ross kan ikke forstå, at det skulle være nogen hjælp, for hun siger, at 80-85 pct. af boligforbrugerne er mindrebemidlede, og så er det godt gjort, at kun halvdelen af dem skal hjælpes, for dette tilsigter jo kun at billiggøre finansieringen foreløbig af 20.000 boliger om året. Jeg troede, det ærede medlem vidste, at ikke alle mennesker i dette land er uden bolig, sådan at de kun får tag over hovedet i de boliger, der bygges fra nu af. Der står faktisk en hel del huse i dette land, hvori der bor mennesker. Det drejer sig altså om det boligbehov, der er akut, og det, der melder sig fremover, og jeg er aldeles sikker på, at 20.000 vil hjælpe endda ganske usædvanlig betydeligt, hvortil kommer — hvad jeg har forsøgt at forklare, men jeg har altså ikke gjort det godt nok — at det i øvrigt ville bevirke, at kurserne på obligationerne i byggeriet stiger, at renten dermed falder, og at også andet boligbyggeri end det, der direkte kan hjælpes gennem boligfonden, dermed bliver gjort billigere.

Desuden siger det ærede medlem, at det, forslaget går ud på, hvad finansieringen angår, er en generel skatteforhøjelse, og det vil det ærede medlem og hendes parti ikke være med til. Nej, det behøver det ærede medlem skam heller ikke at være med til, for det ærede medlem har nemlig stemt for regeringens skattebuket, som er en skatteforhøjelse ad forskellige veje, og som skal sikre et kasseoverskud på 1.200 mill. kr. om året. Det ærede medlem har været med til dette, så det er lidt vel sent